

Погварка

Дарка звично відчинила двері своїм ключем, закинула подалі наплічник і взялася стягувати черевики. Щось було не так. Що саме — вона зрозуміла, коли підняла голову й зустріла запитальні погляди батьків.

— Що сталося? — розгубилася вона.

— Це ми в тебе хотіли запитати, — відповів тато.

Дівчина насупилася: що відбувається? Батьки відійшли вбік, і Дарка нарешті побачила, у чому річ.

На етажерці з книжками стояла вона. Почварка. Найпотворніша глиняна фігура в світі. Що за..?

— Як вона тут опинилася? — спитала Дарка.

— Дмитро заніс. Сказав, що побачив її у потічку, впізнав, витягнув, висушив і приніс.

А тепер нам хотілось би почути всю історію, — відповіла мама.

Історія Почварки була досить довга. Ще восени на образотворчому мистецтві Миколаївна оголосила завдання — виліпити глиняну фігуру миші, обпалити її та розмалювати.

Спочатку ця ідея Дарці навіть сподобалась. Вона вирішила, що, коли миша буде готова, подарує її двоюрідній сестричці. Але ж задум — це одне, а виконання — зовсім інше. Оці всякі мистецькі проекти не надто вдавалися дівчині. Танці — ось її стихія. А з малюванням-ліпленням складалися непрості стосунки. Однак відмовитися від них неможливо, бо ж у мистецькому ліцеї діти мають бути всебічно розвинені. От і вимушені були і танцюристи, і музиканти ліпити та малювати. Щоправда, художники також відвідували хореографію й історію музики.

На етапі ліплення — коли глиною обмазували скляні пляшки, формували тіло, голову з вухами, лапи — все ще було ніби непогано. Ну, вуха трохи великуваті. Нічого, так миша схожа на Мінні-Маус, кузинці має сподобатися. Ну, лапи трохи тонкуваті. Теж нічого. Просто такі вони в неї, тендітні. А от на етапі випікання одна лапка відпала. Майже повністю. Лишився коротесенький обрубок.

Миколаївна, яка, власне, й випікала фігурки, заспокоювала Дарку, мовляв, нічого страшного, це просто така особливість у її мишки. Та саме тоді миші було підписано вирок.

От не складалось у Дарки з тією мишею. Коли її розмальовували й лакували, дівчинка то до ортодонта їздила, то хворіла. А перед Новим роком Миколаївна сказала, що всі закінчені проекти потрібно забрати додому. Ну, чи не закінчені... Як Дарчина миша..

Решта класу акуратно пакувала в наплічники досить симпатичних мишей. На свою Дарка не хотіла навіть дивитися, не те що додому забирати. А що поробиш?

Ще й Лілька насміхалася з неї. Так-так, Дарка бачила, як колись найкраща подружка тицяла пальцем у її мишу й щось шепотіла Євці з Віолою. А ті голосно гиготіли, аж до них обернувся чи не весь клас.

Ну і що ж тут такого смішного? Подумаєш, вони гарно малюють. Ну й що?! А танцюють як? Та навіть на дискотеках дригаються, як поранені мавпи. От де Дарка з них посміялася б. Але зараз вони не на дискотеці, а перед нею — потворна й ненависна миша.

Дівчина ще раз зиркнула на Лільку. Коли ж вони посварилися? Коли з найкращих подружок,

які тегають одна одну в інстаграмі й фейсбуці під усілякими солодкими віршиками про вічну дружбу, вони перетворилися на затятих ворогів? Ну ок, теґала здебільшого Ліля, це вона таке любить. Але Дарці було приємно, вона відповідала сердечками й емотиками-обіймотиками.

А потім був День учителя. І Дарка подарувала улюбленим учителям саморобні картинки з прикольними написами. Фізрукові намалювала гору, на яку деруться дрібні людиці, й підписала «Вище, далі, сміливіше!». Вчителька укрмови отримала картинку «Слово не горобець», і Дарці навіть вдалося намалювати, точніше перемалювати, досить пристойного горобця. Психологині дісталися кораблі із цитатою Скрябіна «Люди як кораблі». Дарка намагалася бути оригінальною й вигадати для кожного щось цікавеньке. А Лілька, коли це побачила, заявила, що подруга вкрала в неї ідею. Хоча сама Ліля ніколи про це ні словом не проходила. Коли Дарка повручала вчителям подаруночки, виявилось, що Лілька купила і полотно, і фарби, от тільки часу їй забракло, щоб втілити свій задум.

Надулася Ліля, насупилась і перестала розмовляти з Даркою. Та якби ж тільки це. Але ні. Вона зі своїми новими найкращими

подружками, Євкою та Віолою, розпускали плітки про Дарку. Казали всім, яка та черства, невдячна, корислива. Думає лише про себе і свою вигоду.

Звісно, Дарці було боляче, їй же все це переповідали. Однак вона трималася, вдавала, що Лільки просто не існує. Але от зараз, коли та насміхалася з її потворної миші, дівчині захотілося розплакатися. Утім, до неї підскочила Кет, з якою вони разом танцювали.

— Що таке? — запитала.

Дарка кивнула на дівчат, які й далі гиготіли, і Кет лиш мотнула головою.

— Я знаю! — шепнула вона Дарці. — Ми принесемо жертву!

— Що? — перепитала Дарка.

— Збирайся швидше, — лиш кинула Кет.

Кет не була їй близькою подругою, але вони багато спілкувалися, бо ж разом тренувалися й їздили на танцювальні змагання. З нею було легко і не потрібно було когось вдавати.

— Ми її втопимо, — рішуче сказала Кет, коли вони з Даркою вийшли зі школи.

— Кого? — не второпала спочатку Дарка, бо все ще думала про Лільку.

— Та ж мишу твою потворну.

— Аааа... І справді! Класна ідея! — підхопила Дарка.

Зі школи вони йшли містком через потічок.
Там Почварку і втопили.

І от минуло кілька тижнів. Дарка вже й думати забула про ту трикляту фігурку, а вона повернулася... Треба розібратися з Дмитром. Як він знайшов ту мишу? Вони ж так славно її притопили — наче й переконалися, що вона пішла на дно... Лапка-культяпка, а плавати вміє...

— То чого ти її викинула? — татів голос повернув Дарку до реальності. — Така гарна миша!

— Вона потворна, — буркнула Дарка. — Я все одно її знищу.

— Е ні, тоді я краще заберу її на роботу. — Тато зняв мишу з етажерки й притиснув до грудей. — Вона мені завжди нагадуватиме тебе.

— Що — я така ж потворна? — звела брови Дарка.

— Ні, ти така ж мила, — відказав тато.

Дарка зачинилась у своїй кімнаті й набрала Кет.

— Уявляєш, моя потворна миша повернулася!

— Реально?!?! — не повірила подруга, а потім запропонувала спалити почвару. На тому й порішили.